

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 40/2016-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Na priekope 174/13, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 976/2015 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 Co 61/2010, sp. zn. 10 Co 62/2010 a sp. zn. 11 Co 356/2013) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 976/2015 (predtým sp. zn. 10 Co 61/2010, 10 Co 62/2010 a sp. zn. 11 Co 356/2013) p o r u š e n é b o l i .

2. Krajskému súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 976/2015 p r i k a z u j e k o n ať bez zbytočných p r i eť a h o v .

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré j e Krajský súd v Trnave p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Trnave j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 303,16 € (slovom tristoti eur a šesťnásť centov) na účet advokátky [REDAKOVANÉ], číslo účtu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vedený v [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných p r i eť a h o v podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 976/2015, pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 Co 61/2010, 10 Co 62/2010 a sp. zn. 11 Co 356/2013 (ďalej aj „namietané konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ dňa 19.08.2003 na Okresnom súde Žilina podal žalobu o ochranu osobnosti, ktorá vec bola vedená pod sp. zn. 6C/234/2003. Rozhodnutiami príslušných súdov bola vec prikázaná na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Senica, ktorý vo veci konal pod sp. zn. 5C/14/2004.

Okresný súd Senica rozsudkom č. k. 5C/14/2004 - 350 z 18.09.2009 vo veci rozhodol v prevažujúcej časti v prospech sťažovateľa (žalobcu), pričom rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože žalovaná strana v treťom rade Ministerstvo Slovenskej republiky podala odvolanie, ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa 30.10.2009.

O odvolaní konal Krajský súd v Trnave, ktorý rozsudkom č. k. 10Co/61/2010-475, 10Co/62/2010 zo 06.10.2010 zmenil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol.

Na dovolanie sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2Cdo/54/2012 z 30.04.2013 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 06.10.2010 sp. zn. 10Co/61/2010 v jeho zmeňujúcej časti a v nadväzujúcom výroku o trovách konania a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 11Co 356/2013-591 z 20.11.2013 znovu rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol.

Na dovolanie sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2Cdo/253/2015 z 27.08.2015 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 20.11.2013 sp. zn. 11Co/356/2013 a vec vrátil Krajskému súdu na ďalšie konanie.

Podľa poznatkov sťažovateľa je v súčasnosti jeho vec vedená na odvolacom súde (odporca) pod sp. zn. 11Co/976/15, pričom sťažovateľ aktuálne nemá žiadne poznatky o prípadných procesných úkonoch odvolacieho súdu.“

Sťažovateľ je toho názoru, že postupom krajského súdu v namietanom odvolacom konaní je porušované jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ k základným kritériám, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri posudzovaní otázky existencie zbytočných prietáhov v konaní, uviedol, že predmetom konania je žaloba sťažovateľa o ochranu osobnosti, ktorá patrí do štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov; správanie sťažovateľa nespôsobilo predĺženie namietaného konania; zbytočné prietahy sú podľa jeho názoru vyvolané nesprávnou činnosťou krajského súdu, ktorý *„opakovane porušuje základné procesné pravidlá pre odvolacie konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu upravené Občianskym súdnym poriadkom a všeobecne aplikovateľné odvolacími súdmi. Táto skutočnosť vyplýva z rozhodnutí dovolacieho súdu, ktorý opakovane zrušil rozhodnutia odporcu...“*.

Sťažovateľ ďalej zdôraznil, že od podania žaloby uplynulo viac ako dvanásť rokov, pričom samotné odvolacie konanie trvá už viac ako šesť rokov, čo v žiadnom prípade nemožno považovať za postup, ktorý zodpovedá ústavou priznanému právu na súdnu ochranu poskytovanú bez zbytočných prietáhov.

Na základe skutočností uvedených sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave vo veci vedenej pod sp. zn. 11Co/976/2015 (predtým 10Co/61/2010, 10Co/62/2010, 11Co/356/2013 porušené bolo.

2/ Krajskému súdu v Trnave prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 11Co/976/2015 konať bez zbytočných prietáhov.

3/ [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie vo výške 5.000 EUR..., ktoré je Krajský súd v Trnave povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4/ Krajský súd v Trnave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia na účet právnej zástupkyne JUDr. Tatiany Polkovej... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 40/2016 z 3. februára 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v senáte ústavného súdu v zložení Marianna Mochnáčová (predsedníčka senátu), Peter Brňák (sudca) a Milan Ľalík (sudca). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2016 účinného od 1. marca 2016 I. senát ústavného súdu rozhoduje v tomto zložení: Milan Ľalík (predseda senátu), Peter Brňák (sudca) a Marianna Mochnáčová (sudkyňa). Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

Predseda krajského súdu na výzvu ústavného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr 115/16 z 18. februára 2016 (doručenom ústavnému súdu 24. februára 2016) okrem iného uviedol:

„Rozsudkom zo dňa 18. septembra 2009, č. k. 5C/14/2004-350 Okresný súd Senica žalovanému 3. uložil zaplatiť žalobcovi sumu 82.984,80 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobu žalobcu voči žalovaným 1. a 2. v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol tak, že žalovanému 3. uložil zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 10.074,23 eur právnej zástupkyňi žalobcu, žalobcovi uložil zaplatiť žalovanému 1. náhradu trov konania v sume 113,60 eur a žalovanému 2. v sume 473 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej rozsudkom napadnutým odvolaním súd uložil žalobcovi zaplatiť trovy štátu v sume 47,86 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku bolo v zákonnej lehote podané odvolanie zo strany žalovaný 3., na základe ktorého Krajský súd v Trnave ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 6. októbra 2010 č. k. 10Co/61/2010-475 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu voči žalovanému 3. zamietol a žalobcovi uložil zaplatiť žalovanému 3. náhradu trov konania vo výške 364,08 eur do 3 dní.

Odvolací súd vo veci nariadil odvolacie pojednávanie, na ktorom čiastočne zopakoval dokazovanie a následne vo veci rozhodol. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal námietkou premlčania nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko

v prípade opodstatnenia tejto námietky by bolo nevhodné zaoberať sa vecnou opodstatnenosťou nároku žalobcu.

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch má na rozdiel od iných prostriedkov ochrany osobnosti výrazný majetkový charakter, nakoľko ide o peňažnú náhradu v podobe sankcie. Ide o peňažný nárok (reparačný nárok), ktorý tak isto ako iné obdobné práva na peňažnú satisfakciu, ktorých základom je nemajetková rovina, napr. právo na bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia, či náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 444 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podlieha režimu premlčania. V tejto súvislosti nemožno nevidieť, že aj keď sú práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka a práva na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia a odškodnenia podľa § 444 ods. 3 Občianskeho zákonníka celkom rozdielneho charakteru, v praxi a najmä v súdnych sporoch na ochranu osobnosti v jeho zložke a na ochranu života a zdravia si podľa zmyslu značne konkurujú a vzájomne sa dopĺňajú, čo by mohlo viesť k nepriaznivým dôsledkom spočívajúcich v nerovnom postavení fyzických osôb. Na základe uvedeného je potrebné dospieť k záveru, že právo na peňažné zadostučinenie sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy tento nárok mohol byť uplatnený prvýkrát.

Z obsahu spisového materiálu celkom nepochybne vyplynulo, že žalobca sa dozvedel o skutočnosti, že autorka článku [REDAKOVANÉ] čerpala vo svojom článku v týždenníku [REDAKOVANÉ] č. 47 z novembra 1999 z úradného záznamu k akcii [REDAKOVANÉ], ako aj o tom, kto predmetný úradný záznam vyhotovil a čo bolo jeho obsahom, na pojednávaní Okresného súdu Bratislava III. sp. zn. 27C/11/2000 dňa 28.11.2001, teda už dňom nasledujúcim mohol žalobca uplatniť svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva žalobcu uplynula dňa 29.11.2004. Žalobca však podal návrh na pripustenie pristúpenia žalovaného 3. do konania až dňa 19.5.2005, teda po uplynutí premlčacej lehoty.

Na tomto závere nič nemení, že Ministerstvo vnútra SR sa konania zúčastňovalo už predtým, a to ako orgán vystupujúci za žalovaného 1. Slovenskú republiku, nakoľko až do rozhodnutia o pripustení pristúpenia žalovaného 3. do konania tento nebol účastníkom konania, ale účastníkom konania bol štát - Slovenská republika, pričom v prípade

označenia Ministerstva vnútra SR išlo len o označenie orgánu, ktorého sa vec týka, a ktorého pracovník za štát pred súdom koná.

Vzhľadom na to, že žalovaný 3. sa dovolal premlčania nároku žalobcu, nebolo možné žalobcovi premlčané právo priznať a bolo dôvodné žalobu žalobcu voči žalovanému 3. zamietnuť.

Ďalej odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že z ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že podmienkou práva subjektu ochrany osobnostných práv na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je taký zásah do jeho práv, ktorý v značnej miere (nielen v bežnej miere) znižuje jeho dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti. Prípustnosť peňažnej satisfakcie je teda opodstatnená všade tam, kde je osobnostná ujma spojená s osobitne citelným znížením postavenia fyzickej osoby v spoločenských kruhoch, kde sa pohybuje, a kde zmenšenie a vyvážanie nemajetkovej ujmy nemožno napraviť inak ako cestou primeraného zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia. Predpokladom vzniku tohto práva je preukázanie, že zásah do osobnostných práv mal skutočne za následok zníženie dôstojnosti alebo vážnosti dotknutej osoby v spoločnosti v značnej miere. Preukázanie vzniku takéhoto následku zaťažuje postihnutú fyzickú osobu.

Nielen jazykovým, ale i systematickým a logickým výkladom ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevyhnutne treba dospieť k tomu, že primárne účelu nápravy zásahov do práva na ochranu osobnosti slúži forma morálnej satisfakcie, a len podporne zákon uvažuje i o možnosti inej formy zadosťučinenia, teda i satisfakcie materiálnej. Nevyhnutnou podmienkou priznania aj materiálnej satisfakcie je však nielen nedostatočnosť do úvahy pripadajúcej inej formy satisfakcie (nemateriálnej s prihliadnutím na okolnosti uvedené v ustanovení § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ale aj viazanosť prípadného uplatnenia (v žalobe) a tiež priznania (následne v rozsudku) takejto ďalšej formy satisfakcie (náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch) na aspoň niektorú z foriem satisfakcie morálnej. Uvedené je treba vyvodit' nie len z použitia obratu „tiež“ v ustanovení zákona, ale aj z primárnej konštrukcie príslušného práva majúceho sa tu chrániť práve ako práva osobnostného (teda práva nehmotnej povahy zásadne nemerateľného všeobecným trhovým ekvivalentom - predstavovaným peniazmi). Hoci totiž nemôže byť pochýb o tom, že dať porušovateľovi práva na ochranu osobnosti možnosť pocítiť nepríjemnosť dopadov pre osobu zásahom dotknutú (žalobcu) i ujmov v majetkovej sfére (v podobe povinnosti

žalovaného zaplatiť niekedy i nemalú peňažnú sumu) je osobitne v dnešnej dobe (často bagatelizujúcej morálny rozmer problému) dosť účinné, nemožno pripustiť, aby sa v konkrétnej situácii mohlo odstránenie následkov porušenia práva na ochranu osobnosti udiť výlučne v rovine finančného odškodnenia ujmy. Opačný názor by bol pri tom nielen pokusom o zadefinovanie ceny cti a ďalších atribútov osobnosti fyzickej osoby, ale často zvlášť v prípade, tzv. tlačových deliktov aj možným prostriedkom pre faktickú likvidáciu porušovateľa práva na ochranu osobnosti, a tým by viedol aj k faktickému potlačeniu iných ústavou zaručených práv (sloboda prejavu, právo na informácie).

V tomto prípade pritom nejde len o nepodložený názor odvolacieho súdu, ale o výklad rozhodnej právnej úpravy i za pomoci prameňov, z ktorých táto vychádza (historický výklad), nakoľko na vyššie opísanej koncepcii kumulácie bola založená i úprava nárokov v súvislosti s ujмами na cti podľa Československého občianskeho práva až do nadobudnutia účinnosti Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb. (v tejto súvislosti porovnaj najmä ustanovenie § 1330 vety druhej Všeobecného občianskeho zákonníka a príslušnú časť komentára k nemu - komentár k Československému všeobecnému zákonníku občianskeho a občianske právo platné na Slovensku a Podkarpatskej Rusi, Rouček - Sedláček, diel V., str. 945, bod 10), a to napriek určitej odchylnosti skoršej právnej konštrukcie predpokladajúcej výslovne len právo na náhradu škody (nie dnešnej nemajetkovej ujmy v peniazoch), nakoľko i v prípade úpravy platnej za tzv. prvej republiky sa rozlišovala škoda hmotná a nehmotná.

Na základe v zákonnej lehote podaného dovolania zo strany žalobcu Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 30. apríla 2013, sp. zn. 2Cdo/54/2012 napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave v jeho zmeňujúcej časti a v nadväzujúcom výroku o trovách konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia dovolací súd považoval rozsudok odvolacieho súdu za vnútorne nekompaktný a protirečivý (vnútorná rozpornosť dôvodov). Ak mal odvolací súd za to, že námietka premlčania bola vznesená dôvodne, bolo potrebné podrobne sa touto skutočnosťou zaoberať, svoje úvahy ďalej premietnuť do samotného rozhodnutia a nezaoberať sa právnym posúdením oprávnenosti nároku žalobcu. Dovolací súd nevyklúčil možnosť pre úplnosť uviesť aj prípadný názor odvolacieho súdu na danú vec, nie však spôsobom, že toto posudzovanie bude tvoriť prevažnú časť odôvodnenia rozhodnutia. Ďalej poukázal na to, že účelom

odôvodnenia rozhodnutia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia, pričom účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Vzhľadom na to, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f) O. s. p., dovolací súd v napadnutej časti rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trnave na základe toho vec opätovne na nariadenom odvolacom pojednávaní prejednal, pričom už dokazovanie neopakoval, nakoľko to urobil v predchádzajúcom odvolacom konaní a vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 20. novembra 2013, č. k. 11Co/356/2013-591, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobcovi uložil zaplatiť žalovanému náhradu trov tohto konania vo výške 393,45 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v prvom rade zaoberal námietkou premlčania nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatnenou žalovaným 3., nakoľko v prípade opodstatnenia tejto námietky by bolo nevhodné zaoberať sa vecnou opodstatnenosťou nároku žalobcu.

Podľa § 100 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch má na rozdiel od iných prostriedkov ochrany osobnosti výrazný majetkový charakter, nakoľko ide o peňažnú náhradu v podobe sankcie. Ide o peňažný nárok (reparačný nárok), ktorý tak isto ako iné obdobné práva na peňažnú satisfakciu, ktorých základom je nemajetková rovina, napr. právo na bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia, či náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 444 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podlieha režimu premlčania. V tejto súvislosti nemožno nevidieť, že aj keď sú práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka a práva na bolestné a sťaženie spoločenského

uplatnenia a odškodnenia podľa § 444 ods. 3 Občianskeho zákonníka celkom rozdielneho charakteru, v praxi a najmä v súdnych sporoch na ochranu osobnosti v jeho zložke a na ochranu života a zdravia si podľa zmyslu značne konkurujú a vzájomne sa dopĺňajú, čo by mohlo viesť k nepriaznivým dôsledkom spočívajúcich v nerovnom postavení fyzických osôb. Na základe uvedeného je potrebné dospieť k záveru, že právo na peňažné zadostučinenie sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy tento nárok mohol byť uplatnený prvýkrát.

Z obsahu spisového materiálu celkom nepochybne vyplynulo, že žalobca sa dozvedel o skutočnosti, že autorka článku [REDAKOVANÉ] čerpala vo svojom článku v týždenníku [REDAKOVANÉ] č. 47 z novembra 1999 z úradného záznamu k akcii [REDAKOVANÉ], ako aj o tom, kto predmetný úradný záznam vyhotovil a čo bolo jeho obsahom, na pojednávaní Okresného súdu Bratislava III. sp. zn. 27C/11/2000 dňa 28.11.2001, teda už dňom nasledujúcim mohol žalobca uplatniť svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva žalobcu uplynula dňa 29.11.2004. Žalobca však podal návrh na pripustenie pristúpenia žalovaného 3. do konania až dňa 19.5.2005, teda po uplynutí premlčacej lehoty.

Na tomto závere nič nemení, že Ministerstvo vnútra SR sa konania zúčastňovalo už predtým, a to ako orgán vystupujúci za žalovaného 1. Slovenskú republiku, nakoľko až do rozhodnutia o pripustení pristúpenia žalovaného 3. do konania tento nebol účastníkom konania, ale účastníkom konania bol štát - Slovenská republika, pričom v prípade označenia Ministerstva vnútra SR išlo len o označenie orgánu, ktorého sa vec týka, a ktorého pracovník za štát pred súdom koná.

Vzhľadom na to, že žalovaný sa dovolal premlčania nároku žalobcu, nebolo možné žalobcovi premlčané právo priznať a bolo dôvodné žalobu žalobcu voči žalovanému zamietnuť.

V dôsledku v zákonnej lehote podaného dovolania zo strany žalobcu Najvyšší súd SR ako súd dovolací uznesením zo dňa 27. augusta 2015, sp. zn. 2Cdo/253/2015 napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení svojho rozhodnutia dovolací súd uviedol, že postupom krajského súdu nedošlo k žalobcom namietanému odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, keď krajský súd mohol vec prejednať a rozhodnúť na odvolacom pojednávaní v neprítomnosti žalobcu a

jeho právnej zástupkyne. Dovolací súd však krajskému súdu vytkol, že odvolací súd z dokazovania vyvodil odlišné skutkové zistenia a na ich základe právne závery ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie.

K sťažovateľom namietanému porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa § 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/976/2015 (pôvodne sp. zn. 10Co/61,62/2010 a 11Co/356/2013) uvádzam nasledovné:

Vec bola po prvýkrát Krajskému súdu v Trnave predložená Okresným súdom Senica v dôsledku odvolania žalovaného 3. dňa 22. februára 2010 a vec bola vedená pod sp. zn. 10Co/61/2010. Vzhľadom na to, že sa nejednalo o prednostnú vec a s prihliadnutím na počet nevybavených vecí v senáte 10 Co, na základe úpravy zo dňa 2. septembra 2010 bol vo veci vytýčený termín odvolacieho pojednávania na deň 6. októbra 2010, na ktorom pojednávaní bola vec i rozhodnutá, rozsudok bol v zákonnej lehote vyhotovený a spis odoslaný na okresný súd.

Po zrušení a vrátení veci dovolacím súdom (uznesenie zo dňa 30. apríla 2013, sp. zn. 2Cdo/54/2012) bola vec Okresným súdom Senica krajskému súdu predložená dňa 9. septembra 2013 a vzhľadom na, že sa jednalo už o prednostnú vec (zrušenú najvyšším súdom), dňa 7. októbra 2013 bol vo veci nariadený termín odvolacieho pojednávania na deň 20. novembra 2013. na ktorom pojednávaní bola vec i rozhodnutá, rozsudok bol v zákonnej lehote vyhotovený a spis odoslaný na okresný súd.

Po opätovnom zrušení a vrátení veci dovolacím súdom (uznesenie zo dňa 27. augusta 2015, sp. zn. 2Cdo/253/2015) bola vec Okresným súdom Senica krajskému súdu predložená dňa 30. novembra 2015 a dňa 25. januára 2016 bol vo veci nariadený termín odvolacieho pojednávania na deň 17. februára 2016. ktoré pojednávanie muselo byť z dôvodu nepreukázania doručenia predvolania žalobcovi odročené na deň 23. marca 2016.

Poukazujem zároveň aj na to, že judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky je rešpektovaná dĺžka konania pred odvolacím súdom cca 13 mesiacov (napr. uznesenie I. ÚS 169/2014 - 38 zo dňa 7. mája 2014), pričom ani v jednom z odvolacích konaní v prejednávanej veci tomu tak nebolo.

V predmetnej právnej veci s prihliadnutím na počet nevybavených vecí v senáte (k 1.1.2016 - 1253, k 1.2.2016 - 1303) odvolací súd konal bez zbytočných prieťahov a postupom súdu nedošlo k namietanému porušeniu práv sťažovateľa, a preto považujem sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú.

Som toho názoru, že Krajský súd v Trnave v predmetnej právnej veci postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a jeho postupom nedošlo k namietanému porušeniu práv sťažovateľa, a preto považujem sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú.

Na základe uvedených skutočností preto postup odvolacieho súdu v predmetnom konaní považujem za vecne správny a sťažnosť sťažovateľa navrhujem posúdiť ako nedôvodnú a ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť, pretože sa nestotožňujem s argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v jeho ústavnej sťažnosti.“

Predseda krajského súdu zároveň oznámil, že súhlasí, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania prijatej sťažnosti, keďže od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Súčasťou vyjadrenia krajského súdu bol prehľad úkonov odvolacieho súdu v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 5 C 14/2004:

„22.02.2010 - spis OS Senica predložený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní odporcu v 3. rade proti rozsudku č.k. 5C/14/2004-350 zo dňa 18. septembra 2009 vec bola prostredníctvom elektronickej podateľne zapísaná pod sp. zn. 10Co/61/2010 a na rozhodnutie o odvolaní odporcu v 3. rade proti uzneseniu č.k. 5C/14/2004-443 zo dňa 10. decembra 2009 - vec bola prostredníctvom elektronickej podateľne zapísaná pod sp. zn. 10Co/62/2010. Obidve veci boli pridelené sudcovi spravodajcovi [REDACTED].

05.03.2010 - vyššou súdnou úradníčkou vyhotovená správa o doterajšom priebehu konania, spis bol predložený sudcovi spravodajcovi.

06.09.2010 - vo veci bol určený termín pojednávania na deň 06.10.2010 s tým, že na toto pojednávanie boli predvolaní: žalobca, právna zástupkyňa žalobcu a žalovaný v 3. rade.

06.10.2010 - na pojednávaní bol vo veci vyhlásený rozsudok.

15.10.2010 - po realizácii písomného vyhotovenia rozsudku bol spis expedovaný na Okresný súd Senica.

09.09.2013 - v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 2Cdo/54/2012-567 zo dňa 30.04.2013, ktorým Najvyšší súd SR zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 06.10.2010 sp. zn. 10Co/61/2010 v jeho zmeňujúcej časti a v nadväzujúcom výroku o trovách konania a vec vrátil tunajšiemu súdu v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie, bol spis OS Senica sp.zn. 5C/14/2004 opätovne predložený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní odporcu v 3. rade proti rozsudku č.k. 5C/14/2004-350 zo dňa 18. septembra 2009 - vec bola prostredníctvom elektronickej podateľne zapísaná pod sp. zn. 11Co/356/2013, sudca spravodajca [REDAKOVANÉ].

17.09.2013 - vyššou súdnou úradníčkou vyhotovená správa o doterajšom priebehu konania, spis bol predložený sudcovi spravodajcovi.

07.10.2013 - vo veci bol určený termín pojednávania na deň 20.11.2013 s tým, že na toto pojednávanie boli predvolaní: právna zástupkyňa žalobcu a žalovaný v 3. rade 20.11.2013 - na pojednávaní bol vo veci vyhlásený rozsudok.

17.12.2013 - po realizácii písomného vyhotovenia rozsudku bol spis expedovaný na Okresný súd Senica.

09.09.2013 (správne 30.11.2015, pozn.) - v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 2Cdo/253/2015-617 zo dňa 27.08.2015, ktorým Najvyšší súd SR zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 20.11.2013 sp. zn. 11Co/356/2013 a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie, bol spis OS Senica sp. zn. 5C/14/2004 opätovne predložený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní odporcu v 3. rade proti rozsudku č.k. 5C/14/2004-350 zo dňa 18. septembra 2009

- vec bola prostredníctvom elektronickej podateľne zapísaná pod sp. zn. 11Co/976/2015, sudca spravodajca [REDAKOVANÉ].

25.01.2016 - vo veci bol určený termín pojednávania na deň 17.02.2016 s tým, že na toto pojednávanie boli predvolaní: žalobca a žalovaný.

17.02.2016 - na pojednávanie sa nedostavil žalobca, ktorý nemá vykázané doručenie predvolania, nakoľko sa nevrátila podpísaná doručenka a ani neprevzatá zásielka. Z tohto dôvodu bolo pojednávanie odročené na termín 23.03.2016. Na uvedený termín bol volaný

žalobca, poverená zamestnankyňa žalovaného zobrala termín na vedomie na pojednávaní a z Okresného súdu Bratislava III bude vyžiadaný spis sp. zn. 27C/11/2000.“

Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom vyjadrení z 9. marca 2016 doručenom ústavnému súdu 10. marca 2016 uviedla:

„Doručené stanovisko odporcu konštatuje fakty, ktoré sú sťažovateľovi dostatočne známe vrátane obsahu rozhodnutí odvolacieho a dovolacieho súdu.

S poukazom na tvrdenie odporcu o nariadenie termínu pojednávania na 17.02.2016 sťažovateľ na podklade dodatočnej informácie, o ktorú požiadal odvolací súd po doručení jeho vyjadrenia k ústavnej sťažnosti, zistil, že úradná zásielka mu bola zasielaná na adresu, ktorá nie je uvedená v samotnej žalobe a ani v rozhodnutiach okresného, odvolacieho a dovolacieho súdu. O nariadení termínu odvolacieho pojednávania na 17.02.2016 sa takto sťažovateľ dozvedel až z obsahu vyjadrenia odporcu z 18.02.2016. Ďalší termín pojednávania na 23.03.2016 bol už sťažovateľovi doručený na jeho adresu trvalého bydliska, ktorá je uvádzaná na všetkých rozhodnutiach súdov, pričom úradnú zásielku si sťažovateľ riadne prevzal.

K vysvetleniu odporcu, ktoré súvisí s počtom nevybavených vecí (strana č. 8 vyjadrenia odporcu) sťažovateľ poukazuje na to, že v sťažnosti namieta zbytočné prieťahy v konaní, ktoré sú dôsledkom nesprávneho postupu odvolacieho súdu, o čom svedčí opakované zrušenie jeho rozhodnutí dovolacím súdom. Na tieto dôvody sťažnosti odporca nereaguje.“

Právna zástupkyňa sťažovateľa súčasne uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania a uplatnila si náhradu trov konania za tri úkony právnej služby v celkovej výške 454,74 €.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti, len na základe písomne podaných stanovísk.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP⁶), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP⁶“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o právnu zložitost' preskúmanej veci, ústavný súd konštatuje, že v danej veci ide o konanie o ochranu osobnosti spojené s náhradou nemajetkovej ujmy, v ktorom sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení navrhovateľa. Ústavný súd konštatuje, že konanie o ochranu osobnosti nie je vo všeobecnosti po právnej a skutkovej stránke zložitým konaním a patrí do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva s rozsiahlou judikatúrou v tejto oblasti.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

3. V súvislosti s posudzovaním postupu krajského súdu ako odvolacieho súdu v napadnutých konaniach ho ústavný súd hodnotí v zásade ako plynulý, no zároveň poznačený neefektívnosťou.

O neefektívnosti postupu krajského súdu svedčí najmä skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 2 Cdo 54/2012 z 30. apríla 2013 dovolaním sťažovateľa napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 10 Co 61/2010 zo 6. októbra 2010 zrušil v jeho zmeňujúcej časti a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f) OSP, keď v odôvodnení okrem iného uviedol:

„S poukazom na vyššie uvedené pokladá dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu za vnútorne nekompaktný a protirečivý (vnútorná rozpornosť dôvodov). Ak má odvolací súd za to, že námietka premlčania bola vznesená dôvodne, je potrebné podrobne sa touto skutočnosťou zaoberať, svoje úvahy ďalej premietnuť do samotného rozhodnutia a nezaoberať sa právnym posúdením oprávnenosťou nároku žalobcu.“

Postup krajského súdu bol poznačený aj ďalšou neefektívnosťou, keď najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 253/2015 z 27. augusta 2015 dovolaním sťažovateľa napadnutý v poradí druhý rozsudok krajského súdu sp. zn. 11 Co 356/2013 z 20. novembra 2013

opätovne zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, keď v odôvodnení konštatujúc existenciu dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP okrem iného uviedol:

„Obsah zápisnice z pojednávania pred odvolacím súdom z 20. novembra 2013 (č. l. 588-590) svedčí o tom, že odvolací súd v skutočnosti nevykonal žiadne dokazovanie. Doplnenie dokazovania alebo jeho zopakovanie, nie je totiž podanie správy o doterajšom priebehu konania povereným členom senátu, oboznámenie s napadnutým rozsudkom, odvolaním žalovaného 3/, rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. l. 475, dovolaním žalobcu a uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. apríla 2013, ani vyjadrenie žalovaného 3/ k veci na odvolacom pojednávaní. Odvolací súd tak nezadovážil rovnocenný procesný podklad pre odlišné hodnotenia dôkazov, a preto súd jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.“

Z vyjadrenia predsedu krajského súdu tiež vyplýva, že v súčasnosti je odvolacie konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 11 Co 976/2015, vo veci bol nariadený termín pojednávania na 17. február 2016, ktoré sa však z dôvodu nevykázaného doručenia predvolania sťažovateľovi neuskutočnilo a bolo odročené na 23. marec 2016. Vo veci teda dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté napriek tomu, že spis okresného súdu bol prvýkrát predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní odporcu v 3. rade 22. februára 2010, teda pred viac ako šiestimi rokmi. Celé konanie vo veci sťažovateľa, ktoré začalo podaním žaloby 19. augusta 2003, trvá už dvanásť a pol roka.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že vo svojej predchádzajúcej judikatúre už poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011). Ústavný súd konštatuje, že nerešpektovaním právneho názoru

najvyššieho súdu nepochybne došlo k predĺženiu napadnutého konania, a teda aj k priet'ahom v konaní.

Na základe uvedeného ústavný súd po posúdení všetkých okolností danej veci dospel k záveru, že postupom krajského súdu v namietanom konaní došlo u s'ťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu, prikázal mu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádza s'ťažovateľ.

Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 3 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde). S'ťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ktoré odôvodňuje *„pretrvávajúcim pocitom neistoty, pocitmi márnosti a nespravodlivosti, ktoré vyplývajú z nesprávnej činnosti odporcu“*. Súčasne s'ťažovateľ poukázal na celkovú dĺžku súdneho konania, ktorá presiahla 12 rokov, pričom odvolacie konanie trvá už viac ako 6 rokov.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04). Pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku namietaného konania krajského súdu a zároveň berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, najmä jeho neefektívny postup, ústavný súd považoval priznanie sumy 3 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde a vo zvyšnej časti uplatneného nároku sťažovateľovi nevyhovet.

Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátkou, ktorá si uplatnila úhradu trov konania za tri úkony právnej služby v sume 454,74 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2016 je 143 € a hodnota režijného paušálu je 8,58 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2016 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 303,16 € vrátane režijného paušálu.

Podanie právnej zástupkyne sťažovateľa doručené ústavnému súdu 10. marca 2016 (stanovisko k vyjadreniu krajského súdu) nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho

obsah (sumarizáciu dosiaľ známych skutočností) ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2016